

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Præsten Johan Hahn

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Præsten Johan Hahn", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 673. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1840_681-txt-shoot-idm93.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Præsten Johan Hahn.

Vor Gud er Salighedens Gud og hos vor Herre er Udvei fra Døden. Ps. 68.

- 1 **D**u var et *Fredens* Barn, som Faa;
Som kun maaske i Danevang de findes;
Et *Fredens* Barn, som klart dog saae
At uden Kamp der ingen Krone vindes,
Og kunde dig ei med den Lodd forsone,
At *leve* og gaae Glip ad *Livets Krone*.
- 2 Thi skyed du ei Kampen haard
Mod Døden, *Livets* grumme Arvefiende,
Med *Seiers-Tegn* paa Kirkegaard
Som om hver Helt han kunde overvinde,
Den *Goliath*, som klapper stolt paa Kaarden,
Og haaner Guds, den Levendes, Slagorden.
- 3 Som *David* du i Harnisk foer
Og vilde Skjold og Sværd mod Jetten føre,
Men i de dybe *Kæmpespor*
I Rustning du ei frit dig kunde røre;
De *Fredens Børn*, som hade *Krigens Bulder*,
Den aldrig bære kan paa egen Skulder.
- 4 Thi løfte brat du Brynjen af
Og *Kæmpe-Sværdet* lagde du tilside
Tog fast i Haand din Hyrdestav
Og lod i Tasken glatte Stene glide,
Som du dem fandt, hvor *Bækken* sært sig vinder,
Og Herrens Stad til Glæde gjennemrinder.
- 5 674Dig banded Jetten ved sin Gud,
Og hørdes høit paa Ormene at kalde;
Philister-Hæren leer dig ud,
For den saae Sværd og Skjold og Brynje falde,
Men saae ei Stenen i sin *Kæmpes Pande*,
Ei dig omklædt med *Seiers-Palmen* stande.
- 6 Det see kun de, som see ei feil,
Kun *Englene*, som om din *Seier kvæde*,
Og vi, som har det *Gaade-Speil*,
Hvori sig selv betragter *Himlens Glæde*,
Og i hvis *Bryst*, naar huult for Lig det ringer,
Af *Himlens Harpeleg* en *Gienlyd* klinger.
- 7 Vi see dig grandt med *Palme-Stav*
I *Seiers-Dragten* ved vor Herres Side,
Som sprængde Stenen ved sin Grav
Til *Slynge-Vaaben* for de *Smaa* som stride,
Til *Banesaar* for *Goliath* den Grumme,
Som ei et Haar kan paa Guds *Sønner* krumme.
- 8 Vi skal og om en liden Stund,
Trods *Ormenes* og *Orme-Drottens Tanke*,
Blot ved et Ord af Herrens Mund,
Dig skue her i bedre *Vaab*en blanke,
Og høre dig den *Psalm*e høit udsjunge,
Som selv i *Baand* dig leged paa din Tunge.
- 9 De see dig ei endnu, de *Smaa*,
Som *Verden* kalder fader-moder-løse,
Saa klædt i *Sorg* de maae vel staae
Og *Savnets Taarer* hulkende udøse,
675Dog snart de mærke skal, de har *Forældre*,

- Som aldrig synke i de mørke Kioldre.
- 10 De har en Fader over Sky,
Hvis Høire-Haand gjør store Ting paa Jorden,
Hvis Hjerter har det bedste Ry
Fra Øst til Vest, fra Syden og til Norden,
Og vil ei her, naar ømme Hjerter briste
For sødest Faderlighed Rosen miste.
- 11 Nei, her i bløde Hjerters Land,
Her vil *Gud-Fader* ret det aabenbare,
At *Sønnens* Roes om Ham er sand,
Saa Jorden fra sit Dyb maa Himlen svare:
Om end en Moder glemme kan sin Spæde,
Du trøster altid Dine Smaa, som græde!
- 12 Det Vidnesbyrd i *Jesu* Navn
Du ogsaa gav vor Fader i det Høie,
Du Børneven! hvis tunge Savn
Nu presser Taaren af de Spædes Øie,
Og dine Smaa det skulde ei fornemme,
De har med dig hos *Bedstefader* hjemme!
- 13 Man siger vel med Grund paa Jord:
Til *Moder-Ømhed* findes aldrig Mage,
Men lyve maatte jo Guds Ord,
Om ei vi har en Moder alle Dage,
Den Ømmeste, som under Solen smiler,
Og i hvis Skiød selv Guds Eenbaarne hviler.
- 14 Hun kaldes ret *Jerusalem*
Med Fredens Skiød midt under Vaaben-Larmen,
Med "Barnet, født i *Bethlehem*,"
Vi trykkes der saa ømt til Moder-Barmen,
At selv naar Øine briste, Læber falme,
Vi høre kun vor Moders Aften-Psalme.
- 15 I dette *Kirkens* Moderskiød,
Vor Herres Ven! Du lagde dine Spæde,
Der skal de finde Hvilen sød
Og lære, Sorg forvandles kan til Glæde,
Og lære af Guds egen Søn, vor Broder,
Med himmelsk Fryd at kalde *Kirken Moder*.
- 16 676Ja, her i Dannekvinders Hjem,
Hvor Moder-Ømhed har sin Bølge-Vugge,
Det komme skal for Lyset frem,
Hvor sødt det er paa Himlens Sprog at klukke,
Og at paa Kiærlighed en Dannekvinde
Er dog kun fattig imod Guds Veninde.
- 17 Ja, som i Gry en Sommerdag,
Det yndig lysner over *Sællands* Bøge,
Saa klares skal nu brat den Sag,
At *Moder-Kirken* er ei Pavens *Skiøge*,
Men er Hans Dronning, som paa Lysets Throne
Gav Solen Glands og Himlens Fugle Tone!
- 18 Syng du Hans Priis i Engle-Chor,
Som herlig Udvei har fra Døden fundet!
Sid du med Æren ved Hans Bord,
Du, som i *Jesu* Navn har Seier vundet!
Du seer i Glands paa Sletterne histoppe
Hvad her vi skimte kun fra Bjerger-Toppe.
- 19 Vi boe endnu i Dødens Land,
Hvor Livet føles kun som Dugg i Dale,

Dog spørges skal det over Strand,
At Himlens Dugg kan Jorderig husvare,
Saa Lys og Fred opgroe med Fryde-Sange
Som Engens Blomster og som Byg i Vange.

20 Det var dig skjønt at tænke paa,
Din Lyst med Sang af Hjertens Grund at melde,
Den leve op i dine Smaa,
Med Ungdoms Kraft og straalekrandset Ælde,
Saa her, hvor ogsaa Glædes-Taarer rinde,
Dit Navn maa leve i velsignet Minde!

21 Og naar vi om en liden Stund
Skal glade samles i de gyldne Sale,
Da skal vi ret af Hjertensgrund
Om *Moder-Kirken* og om *Daaben* tale,
Med Liv og Lys, med evig Fryd og Gammen,
Lovsyngte Ham, Hvis Ord er Ja og Amen!

N. F. S. Grundtvig.